TGSOTY genomineerde Tim Verheij Van GB de Voortwisch

‘Ik zou nooit meer iets anders willen doen dan buiten werken, met de natuur, tussen het groen en met de seizoenen’

Zelfkennis als kracht: hoe Toro Greenkeeping Student of the Year Tim Verheij in greenkeeping zijn draai vindt

In een wereld waar carrièrestappen vaak in één richting lijken te gaan - omhoog - laat Tim Verheij (34) zien dat echte groei ook in een andere richting kan liggen. Na een razendsnelle ontwikkeling tot hoofdgreenkeeper, kiest hij er heel bewust voor om in de toekomst een stap terug te doen. Of beter gezegd: een stap opzij naar een assistentenrol die veel beter past bij zijn talenten, interesses en karakter. ‘Ik ben geen kartrekker, maar ik ben wel iemand die alles aanpakt en kennis deelt. Daarin blink ik uit.’

Auteur: Karlijn Raats

Op de grens van Nederland, tussen de houtwallen van het Achterhoekse coulisselandschap, ligt Golfbaan De Voortwisch. Hier werkt Tim Verheij sinds 2022, aanvankelijk als greenkeeper, maar al snel als hoofdgreenkeeper. Zijn weg naar deze functie was allesbehalve standaard. 'Ik kom uit een familiebedrijf in de metaal, werkte daar ook zelf, maar het was nooit mijn droom om dat over te nemen,' vertelt Verheij. 'Ik ben uit het bedrijf vetrokken en heb daarna bewust een pauze genomen. Rust, even helemaal niets. Dat had ik nodig. Via mijn oom en tante kon ik toen aan de slag op hun golfbaan in Duitsland, Golfbaan Borghees. Daar ben ik letterlijk het vak ingerold en het beviel me direct enorm.' De liefde voor de natuur zat altijd al in hem. Buiten zijn, iets tastbaars maken, met de seizoenen mee bewegen: het werk als greenkeeper paste hem als een jas. Toch botste zijn leergierigheid al snel tegen een plafond. 'Op Borghees was er weinig kennis in huis over baanonderhoud. Ik had door dat dit vak meer diepgang had dan alleen maaien. Daarom heb ik gesolliciteerd bij De Voortwisch.'

Direct hoofdgreenkeeper

De functie waarop Verheij solliciteerde, was die van greenkeeper. Maar de vacature voor hoofdgreenkeeper bleef openstaan en het team wilde niet intern doorgroeien. 'Toen zei ik: waarom niet? We proberen het gewoon. Vanaf dat moment is het werk als een stoomtrein gegaan.' Zonder ervaring in leidinggeven, projectmatig werken of het volledige technisch beheer, begon hij aan een steile klim. Lachend: 'Ik wist hoe je moest maaien, maar dat was het ook wel. De bodem, bemesting, grasziekten, planningen, begrotingen; ik had geen idee.' Die leercurve pakte hij serieus aan. Hij volgde de opleiding tot assistent-hoofdgreenkeeper aan de HAS, kreeg in het begin ondersteuning van een ervaren collega uit de regio, en dompelde zich onder in netwerken zoals de Duurzaam Golfbeheer (DGB). 'Daar leer ik nog steeds het meeste. We delen kennis, fouten, experimenten. Daar bloei ik van op.'

Open

Wat Verheij opvalt in het vak, is hoe open de greenkeepersgemeenschap is. 'De oud-hoofdgreenkeeper van De Voortwisch komt nog regelmatig terug. Collega uit de buurt Marco Blom sprong bij, in het netwerk deelt iedereen openlijk: niemand voelt zich te goed om kennis en ervaring te delen.' Zelf doet hij dat net zo goed. 'Ik deel bewust wat goed gaat, maar ook wat er misgaat. Juist daar leren we van. Dat moet ook, omdat ik graag wil dat ons kleine team van vier zo allround mogelijk is, want dat is nodig in het onderhoud van 18 holes. In onze vakgroep-app gooi ik ook regelmatig vragen of ervaringen. Dat levert mooie discussies op. We kunnen niet allemaal overal expert in zijn, dus waarom zouden we alles zelf willen uitvinden?' Zijn technische nieuwsgierigheid uit zich onder andere in experimenten met bodemverrijking. 'Ik gebruik nu twee seizoenen rietsuikermelasse als biostimulant. Dat idee komt van Andrew Knott op Golfbaan Leeuwenbergh, die mij enorm inspireert. Een simpel goedje, simpele werking: het voedt het bodemleven en helpt met de omzetting van groeistoffen. Ik weet niet of het een wondermiddel is, maar het helpt me bemesting terug te brengen. Ik hou van zulke oplossingen: eenvoudig, effectief en logisch.'

Liever een stap opzij

Ondanks zijn groei en inzet, bleef er iets knagen. 'De functie van hoofdgreenkeeper past me niet. En dat is niet een kwestie van 'nog niet'. Ik ben gewoon niet die persoon die alles wil coördineren en de structuur wil aanbrengen. Ik denk liever inhoudelijk mee, geef ideeën, voer dingen uit, pak projecten op. Maar de kar trekken? Dat is niet mijn ding.' Dat inzicht kwam niet van de ene op de andere dag. Verheij volgde ondanks zijn twijfel ook nog de hoofdgreenkeeperopleiding die hij dit jaar afrondde. 'Ik heb mezelf echt moeten leren kennen. En ik ben blij dat ik daar eerlijk over durf te zijn.'

In een wereld waarin doorgroeien bijna automatisch is, wordt het als zwakte gezien als je zegt: 'ik wil liever een stap terug'. Maar Verheij ziet dat anders. 'Jezelf steeds beter leren kennen en daarbinnen trouw blijven aan jezelf is voor mij échte ontwikkeling.' Verheij noemt zichzelf een generalist met liefde voor het vak. 'Ik doe graag van alles: maaien, plannen, grasanalyses, praten met leveranciers. Maar ik laat anderen ook vrij. In een klein team is het belangrijk dat iedereen zoveel mogelijk kan. We hebben hier taakvolwassen mensen. Ik stuur op de grote lijnen en overleg met het team wanneer we wat oppakken. Ik hoef niet alles zelf te beslissen.' Zijn toekomstige overstap naar een rol als bijvoorbeeld assistent-hoofdgreenkeeper ziet hij als logische vervolgstap. 'Het is precies de plek waar ik mijn kennis en energie kwijt kan, zonder me te verliezen in dingen waar ik niet goed in ben.'

De toekomst

Op De Voortwisch is Verheij nog lang niet uitgekeken. Het landschap met houtwallen en dezelfde coulissestructuur als het omliggende landschap blijft hem inspireren. 'Deze baan is heel bewust aangelegd in het coulisselandschap. Dat sluit aan bij hoe ik zelf kijk naar duurzaamheid, ecologie en biodiversiteit. Geen grote ingrepen, maar werken met wat er is en de balans zoeken tussen spelkwaliteit en de natuur. En dat ook uitleggen aan de buitenwereld. Veel mensen denken nog steeds dat we hier met liters gif en water werken, maar dat is allang niet meer zo. Die boodschap moeten we als greenkeepers goed blijven vertellen.'

Verheij sluit af met een brede glimlach. 'Toen ik nog in het metaalbedrijf werkte, zat ik in een hal met een laskap op m'n hoofd. Nu werk ik buiten, instinctmatig tussen het groen, in alle vrijheid. Ik ben dichter bij mezelf gekomen. Ik zou nooit meer iets anders willen beoefenen dan dit vak. Misschien niet als hoofdgreenkeeper, maar wel als iemand die van betekenis is in het team.'

'Ik ben niet van de structuur, maar wel van de inhoud'

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!